

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 155. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473058400/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

som kunstner og troen vise på hans efterliv som menneske – for hjertet var kvinden det afgørende, alt andet ligegyldigt og dødt, som verset slutter.

Erindringens liv er kun et skintliv, så den skuffede kan længes mod sin grav. Men som trost eller erstatning skal graven være omgivet af den levende og indende natur, og vel at mærke den hjemlige natur. Det andet digts to strofer udtrykker – indlagt i de fremmede omgivelser – hjemlængslen, men opstemt i idav. Rosen er ikke død, men gror på hans grav, og børnene leger dér. Det er efterlivet.

I bogens vekselbevægelse mellem livet og døden er vægskålen atter ved at gå i vejret. Det ligner grubemaskineriet vi nu hører om i *Falun* (XXIII), to modstillede trappetiger der skiftevis går op og ned, så at man ved at træde fra den ene til den anden enten kan komme ned i svælgel eller op derfra igen. Og efter de irrationelle stemninger har forstanden genvundet sit overtag, den besøgende vælger at forblive oppe i lyset og luften. Men netop minebyens luft har noget paradokalt over sig. Den er fyldt af grønlig kobberøg, og staden henligger i dødsstilhed som om sot og syge hænger i de mørke træhuse; dog virker den svedholdige atmosfære faktisk livsbevarende, i pestens tid tyede folk hertil (en overlappning af pestagnen fra *I Skoven*), og der går frasnagn om forulykkede i gruben, hvis lig kunne konserveres gennem århundreder. Det var en bjergværkerfaring som havde sat romantikernes fantasi i bevægelse – fra E.T.A. Hoffmann til Oehlschlager – og som glider ind i bogens tematik om at byde døden trods. Indtrykket af det dødens stille Falun brydes også til sidst ved det livlige postyr omkring et bejllup.

Rundrejsen er ved at være slut, det bøjer atter mod hjemmet, hvis landskabsdyl dukkede forjættende op i det sidste stemningsdigt. Men fædrelandet er i krig, baggrunden for de mange dødsymboler. Nu indflettes en lille autentisk episode fra Falun, hvor nogle unge piger ønskede ved hjælp af sammenbundne græsstrå og fik ham til at deltage i legen; han ønskede da en hæderfuld fred for sit land, og modsat de andres græsstrå kunne hans hænge sammen. Det måtte betyde en profeti, og snat efter kom budskabet om sejren ved Frederica. I rejsebogens udformning – *Med*